

De fanfare van honger en dorst

Tekst & Muziek: Lieven Tavernier

We liepen in Gent rond, we waren met zessen,
we kwamen van nergens,

gingen nergens naartoe.

Vanaf de terrassen in de koffiehuisen
bekeken we de mensen en hun drukke gedoe.

We liepen met ons hoofd in de wolken
en werden dan wakker van honger en dorst.

En iedereen riep: kijk, daar loopt de fanfare,
de fanfare van honger en dorst.

De fanfare van honger en dorst.

We hadden geen geld om eten te kopen
maar wisten voor alles het beste adres.
Mosselen bij Leentje en frieten bij Helga
en Annie bewaarde voor ons wel een fles.

En iedere nacht, nog net voor het slapen,
de laatste vijf frank in Eddies jukebox.

"A hard rain's gonfall", we zonalmaal tesamen:
de fanfare van honger en dorst.

De fanfare van honger en dorst.

Wie van ons had ooit durven denken
dat iedereen van ons voorgoed weg zou gaan?
We hebben toen zelf de fanfare ontbonden,
we hebben als iedereen de prijs zwaar betaald.

De prijs van de vrijheid: in ruil voor wat centen
een baan bij de bank, een auto, een kind.
Maar ergens in de stad zingt een nieuwe fanfare:
de fanfare van honger en dorst.
De fanfare van honger en dorst.

En kwam er een vrouw die één van ons meenam,
dan namen we afscheid en zegden vaarwel.
De fanfare trok verder met minder leden,
de toon in mineur, we begrepen dat wel.

Maar er was nooit een vrouw die mooier kon zingen
dan onze fanfare van honger en dorst.
En het duurde nooit lang of we waren weer samen:
de fanfare van honger en dorst.
De fanfare van honger en dorst.